

Духово дете, Соња Хартнет
Наслов рада

Соња Хартнет, рођена у аустралијском граду Мелбурну 1968. године, које је и место радње у овом роману, прву књигу објавила је са само петнаест година. Након тога објављивала је још романа међу којима су најпознатији „Of a Boy“, „The Silver Donkey“, „Surrender“...

У њеним делима можемо приметити да се не устручава да пише о шкакљивим темама попут самоће и о тешким породичним ситуацијама које нас терају на размишљање...

У овом роману аутор нам приказује живот младе Меди која нема пријатеље зато што је чудна. Међутим, она измишља пријатеља, митско биће наргуна, који је штити, и сву њену тугу и самоћу чува у свом тамном срцу. Меди на плажи упознаје младића којег је назвала Перце. За њега и њу била је то љубав на први поглед, али је чак и љубав пролазна, па је Меди пустила Перцета, јер је приметила да није срећан.

Најјачи утисак на мене оставио је део када је Меди отишла на Перцетово спокојно острво, које она потпуно другачије доживљава, као пусто острво без икаквих дешавања, у односу на њега, који сматра да је то острво испуњење његовог бића. То нам показује да свака срећа има различит извор и корен, и да је баш због тога њихова љубав морала да настави другачијим путем.

Сматрам да је ова књига интересантна за читање, како нама младима, тако и нашим родитељима, јер није стриктно подређена узрасту. Читалац било ког узраста мораће добро да размишља док буде читао овај роман који садржи пуно симбола, попут дечака који представља смрт и њено дете које је изгубила, попут оца који представља разум, попут западног ветра Зефира који представља слободу, попут корова који представља симбол слободе човека и његове различитости...

Док читамо књигу стално сами себи стварамо слике у глави и развијамо машту, будући да садржи и бајковите мотиве и пуно митских бића. Свако може извући другачију поруку из романа. Поруку коју сам ја извукла је цитат који је Медин отац рекао: „Можда

Катарина Цуканић, осми разред
ОШ „НХ Синиша Николајевић“

треба пажљивије да погледаш оно што ти се налази испред носа“, након чега јој је дао сребрно огледало, из чега закључујемо да увек треба да верујемо себи.

У трагању за љубављу човек често може остати повређен, али уколико верује себи и бави се оним што га испуњава, моћи ће то да превазиђе.